కవితా కౌముది

చిత్రాలు: దెందుకూరి రఘునాథ్

ఉగాది కవితల పోటీల్లో ప్రోత్సాహక బహుమతి పొందిన కవిత

సాపేక్షం

\- సుదేరా

చక్రాన్ని ఆవిష్కరించినప్పుడే
చరిత్ర భ్రమణం మొదలెట్టిందిగదా!
నాగలి నిర్మించినప్పుడే
నాగరికత నడక ఆరంభించిందిగదా!
ఫలాన్ని పంటితో కొరికినప్పుడే
మొండిమొలపై సిగ్గులు చిగురించాయిగదా!
రాతిని రాతితో రాపిడి చేసినప్పుడే
పాతయుగం సరికొత్త రాగం పాడిందిగదా!
ఇప్పుడు - ఎత్తుకి ఎదిగాక కిందకి చూస్తే
బువ్వపెట్టే భూమి బురదముద్దలా చీదరేస్తుంది.
ముక్కాలి దుఃఖం ముక్కుల్లో రుమాలు దోపే ముసలి కంపవుతుంది.
సేద్యానికి స్వేదమే ఇంధనమైన కల
సైబరు సమరంలో క్షతగాత్రమవుతోంది
సాత్వకంగా సాగని తాత్వికాలోచనలు
తవ్వకాల్లోని శిలాజ రుజువులతో
శిరోజాల్ని తెలుపు చేసుకుంటున్నాయి
ఆప్యాయం కరువైన వృద్ధాప్యం

అపాయాన్ని ఆలింగనం చేసుకుని
మృత్యువుని ముద్దులడుగుతోంది
ఎడారిగా ఎండుకు పోయిన వయస్సులో
ఒంటరి ఒయాసిస్సుగా వెలసిన మౌనసాహచర్యం
సుస్తీ పడిన మనస్సుని సున్నితంగా మీటుతోంది
ఎడమకు కుడి తోడుగా ఎడదలో నడిచిన ఏడడుగులు
కనుపాపలపై ఇంకని మడుగులుగా
జ్ఞాపకాలను దహిస్తూనే ఉంటాయి
ఎర్ర రక్తకణాలు ఆవిరైన శిశిర శరీరం
చేతికర్రపై మోపిన చూపుల్లో వణికిపోతుంటుంది.
సెల్‌పలకరింపు లెన్నైనా
సెలేసిన గాయాల మూటకి
పరిచర్య కాలేవు కదా!
మూలుగెండిన బొమికల గూటికి
మెతుకుల బొచ్చె అందిస్తున్న
ఆశ్రమ వ్యాపారానికి
పేగు పీకుడు కనికరాలు
సెయ్యినాకుడు మమకారాలు వుండవు కదా!
నాగేటి కర్రు విరిగి ఒకటి -
ఊత కర్ర చేజారినదొకటి -
వ్యవసాయానికి
అవసానానికి
ఎంత సాపత్యమో?!

గ్లోబల్ పతంగి

- రవి కిరణం

నా మదిలో రంగుల పతంగులు
జ్ఞాపకాల పరవళ్ళు..
నా శ్రీమతి ముత్యాల ముగ్గుల్లో
మెరుస్తున్న వాకిళ్ళు..

పొద్దున్నే 'హేపీ పొంగల్' పలకరింపు
ఇంగిలీసు మాటల్లో..
సంక్రాంతిని పొంగల్ గా మార్చిన పెద్దోడినుండి ఫోను..
అమ్మకి కూడా అలాగే చెప్పమన్నాడు
మన వాకిటి ముత్యాల ముగ్గులు
ఫోటోల్లో చూస్తానని శెలవిచ్చాడు..
మరి అమెరికాలో సెలవుండదట..!
తనకేమో 'యమ' సెట్టు ఉందంటూ
వేకువనే క్రాష్ కోర్సులకి చిన్నోడి పరుగులు

'డర్టీ కౌ డంగ్' దాటుకుంటూ
'జావ' క్లాసేమో ఉందంటూ..యంత్రాల భాషార్జనలో
భవిత కంప్యూటర్ డబ్బాలోనే ఉందంటూ..ఉరుకులు..
నిలబడే తింటూ ..అదే ఫాస్ట్‌ఫుడ్ అంటూ
నిన్నటిలోకపు 'మమ్మీ' కి 'బై..బై..' అంటూ మా అమ్మాయి

చందనలో తెచ్చిన పట్టు పరికిణీ
ఆరెస్ లో తెచ్చిన ట్రిగ్గర్ జీన్స్
కదలకుండా టేబుల్ మీద..నన్నే చూస్తూ..!
కాలం మారిందంట..వేగం పెరిగిందంట..
ఎగిరి పోతోంది.."గ్లోబల్ పతంగి"
మానవ సంబంధాల 'మాంజా' తెంచుకుని...!

నేనే నేనై..!

-మోహన్ చైతన్య

నిన్న...
నైరాశ్యపు చలిగుబుళ్ళలో
కన్నీళ్ళు నిండిన దోసిళ్ళతో
తెరచుకుని గుండె వాకిళ్ళను
నిస్తేజంగా.....
నేడు....
చిగురాకుల ఉషోదయంలో
చీకటి సంకెళ్ళను ఛేదించుకుంటూ
సుదూర గమ్య శిఖరాల దిశగా
ఓ చిన్ని కదలిక..
రేపు...
ప్రదీప్త, ప్రజ్వలనా జ్వలిత
జ్వాలా మాలికా తరంగాన్నై...
రవికిరణాన్నై, శశిబింబాన్నై
దూరం దూరంగా పై పై ఆకాశంలో
నేను నేనై...
ఆనందంగా నేనే నేనై ..!

జరాభూతం

- తమస్విని

మూసిన కనురెప్పల మాటున గతకాలపు వైభవాల పరదా
మసకబారిన గాజుకళ్ళ వెనక వెల్లువలా ముంచెత్తుతున్న
జ్ఞాపకాల వరద! అప్పటి నేను ఠీవిగా, దర్పంగా
ఎవరినీ లెక్క చెయ్యని ఓ విధమైన పొగరుతో,
రాజులా రారాజులా, భావించిన ప్రవర్తించిన కాలమేది?
ఇప్పటి నేను - దీనంగా, దరిద్రంగా ఎవరికీ లెక్కలో లేకుండా,

ఓ విధమయిన భీతితో ఉలికులికి పడుతూ, చావు రాదని
బాధపడుతూ చావు వస్తుందేమో అని భయపడుతూ,
అర్ధరాత్రి అసంకల్పితంగా మెలుకువ వస్తే చీకటి మాటున
నిశ్శబ్దంగా తలలూస్తున్న వృక్షాలు దయ్యాన్ని తలపిస్తూంటే,
కొన్ని రోజుల్లో నేనూ దయ్యానౌతానేమో అన్న భయంతో,
కన్ను మూస్తే మృత్యువు కంబళిస్తుందేమోనన్న వెర్రిభ్రమతో,
కళ్ళల్లో వత్తులు వేసుకుంటున్నట్లు మెలుకువగానే రాత్రంతా
అచ్చం నలభై ఏళ్ళనాటి తన భార్యలా!!
క్లబ్బుల్లో పేకాడుతూ, గర్ల్‌ఫ్రెండ్స్ ముందు సూపర్‌మేన్‌లా ఫీలవుతూ,
గంటల్ని క్షణాల్లా కరిగించేసి అర్ధరాత్రో, అపరాత్రో ఇంటికి చేరే తనకి..
నిద్రమోహం పెళ్ళాం దరిద్రంగా తోచేది
కానీ అక్కడ తనకి క్షణాలైన గంటలు ఇక్కడ క్షణమొక గంట!
ఆ నిజం ఇప్పుడిప్పుడే బోధపడి ఒంటరితనం అంటే
కాలానికీ అలుసే, నిదానంగా నడుస్తుంది అని
భార్యతో సంజాయిషీ చెప్దామంటే,
తను నిద్రల్లేని రాత్రులు గడిపీ, గడిపీ శాశ్వత నిద్రలోకి పోయి పదేళ్ళయింది!!
బంగారంలాంటి బాల్యం; అస్పష్టతలోని ఆనందం కౌమారం
జీవితంలో అత్యంత మధురమైన యవ్వనం
అన్నీ వెళ్ళిపోయాయి!
ఇంతవరకు పరుగు పరుగున ప్రయాణించిన జీవితపు రైలు బండి
వృద్ధాప్యపు స్టేషన్ నుండీ మృత్యువనే గమ్యం వైపు నిదానంగా నడుస్తోంది!
పత్రికల్లో ఆత్మహత్యల గురించి చదివినప్పుడల్లా ఆశ్చర్యం,
అలా ప్రాణమెలా తీసుకుంటారో!
వాళ్ళ ఆయుష్షు కూడా తనకిస్తే బాగుండు భగవంతుడు!!
పనీపాటా లేక వెర్రి మొర్రి ఆలోచనలు!!!
'ఏ కాలంలోనైనా, ఏ సమయంలోనైనా ఈ మూలగదిలో
ఒంటరిగా కూర్చొని నీలో నువ్వు నవ్వుకుంటుంటావు
తాతయ్యా, నీకు భూతాలంటే భయంలేదా?'
విస్ఫారిత నేత్రాలతో అడుగుతున్నాడు మనవడు
'లేదురా, ఈ ముసలితనపు భూతమంటే భయం
చంపేస్తుందేమో అని భయం; ఇంకా చంపలేదేంటి?

అని అసహనం; ఎప్పుడు చంపుతుందో అని దిగులు
ప్రపంచంలో అన్నింటికంటే భయంకరమైనది
ఈ జరాభూతంరా '...నిట్టూర్చాడు తాత

నేను

- డా.ప్రభా ఆత్రేయ

స్త్రీగా జ్వలిస్తా!
ఆ జ్వాల ఓ లీలగా నీవు రగిలించిన కీల!!
నాలోని నేను
వర్షచ్ఛాయా నిశీధిలో
క్షణం వెలిగే సౌదామినిని!!
నాలోని ఆవేశాలు
ఒక నిమిషం మిరుమిట్లు గొలిపి
మరునిమిషం మరణించే విద్యుల్లతలు!!
నాలోని ఆకాంక్షల ఆశలు
రగిలి పొగిలి ఒక దానిలో ఒకటిగా
ఒదిగిపోయే ఆరావళీ పంక్తులు!!
నాలో లోలోపలి నేత్రం
ఆకాశపు గుమ్మంలో
సంధ్య వెలుగుల నక్షత్రం!!
వేసవి వానలో రంగుల విల్లు
శ్రావణ మాసపు వెన్నెల జల్లు
వడలిన పండుటాకుల వెనుక
అణగిన ఎండుటాకులు
తొలకరిలో పులకరించి
తొంగి చూసే లేచిగుళ్ళు
ముసిరే మబ్బుల్లో మలిగే ఆకాశం

ఈ క్షణపు వర్తమానం .. మరోక్షణపు భావికాలం
క్షితిజ రేఖపై క్షణం క్షణం
దిగంతాలలోకి దిగిపోయే సూర్యబింబం
చీకటి చెరుగున మెరిసిపడే గులాబి వర్ణం
నేను అవుతున్నాను!
ఈ ప్రపంచానికి వెలుగౌతున్నాను

రసరేఖలు
- బచ్చోటి శ్రీధరరావు

ఇంత నిశ్శబ్దముగనున్న నీ నిశీధి
నొంటరిగ సాగిపోవుచునుంటి నేను
వలపు నిండిన గుండె సవ్వడి యనంగ
సడిని చేయుచు సెలయేరు సాగుచుండె

ఈ నిశీధిలో నీ సెలయేటి బాట
పలుకరించెడు నక్షత్ర పంక్తి క్రింద
నిశ్చలానంద మీ ఎద నిండియుండ
అరుగుచున్నాను ఒంటరి నగుచు నేను

ఇచట నడచెడు నను సెలయేరు చూచి
పిలిచి చెవిలోన గుసగుసల్ పలుకుచుండె
పలుకుచున్నది సెలయేరు - స్వాంత మందు
అబ్ధి వీచికల్ కదలాడినట్టులుండె

ఎన్ని తారలో యీ సెలయేట మెరయ
వెలుగు రేకలు తలపించె చెలియ కనుల
ఉన్న కనుదోయి చూడగానొకటె నాకు
ఇన్ని కన్నులతో కన్ను కలుపుటెట్లు